

با من بمان و با من نمان!

یکی از علل توصیه‌ی متخصصان امر تربیت – که خود به امور اخلاقی پایبند و مقید هستند – به همراهی فرزندان با والدین در ماندن یا نماندن شبانه در خانه‌ی فامیل یا آشنایان، این است که: گاهی همه‌ی اطرافیان و حتی نزدیک‌ترین نزدیکان، مراقبت‌های لازم شبانه را در ارتباط با رسانه‌ها و ارتباطات همسرانه و حفظ حریم‌ها مهم نمی‌شمارند!

در حالی که والدین کوشیده‌اند تا عزیزشان را به بهترین وجه صیانت نموده و اجازه ندهند تا تجربیات غیر منطقی و نابهنگام، سلامت جسم و روان آن‌ها را متشنج سازد ولی لزوماً همگان این دقت‌ها را ندارند و در این زمینه‌ها یک بی‌دقتی، ممکن مشکلات بسیار سخت و حتی جبران‌ناپذیری را فراهم آورد! گاهی هم این مشکلات تنها ناشی از بی‌دقتی نیست بلکه ...! به عنوان نمونه به این اتفاق دقت کنیم: «دخترخانمی که خیلی علاقه مند به خاله‌اش بود، گاه گاهی نزد او می‌ماند. اما یک شب احساس می‌کند که شوهر خاله که فرد ظاهراً مورد اعتمادی هم بوده به او نزدیک می‌شود! ... اما به محض آن که متوجه می‌شود که او بیدار شده ابراز می‌کند که دنبال چیزی می‌گردد! ... این رفتارهای نامتعارف تکرار می‌شود ... و نهایتاً شوهر خاله ابراز می‌کند که این دخترخانم جوان به من تمایل داشته و اساساً او وارد زندگی ما شده و نظام خانوادگی ما را آشفته ساخته است و ... »

با مشورت به هنگام این دختر که البته خود نوعی تربیت مفید خانوادگی یا مدرسه‌ای بوده، ارتباط‌های دو خانواده تنظیم شده و دختر دچار آسیب‌های جدی‌تری نمی‌شود اما نمی‌توان مطمئن بود که همیشه آسیب‌ها در این حد و یا قابل جبران است! ... با فرض این که این تجربه‌ی تلخ برای دختر جبران‌پذیر است! ...

تجارب نشان می‌دهد که این آسیب‌ها همیشه و لزوماً ناشی از آلودگی اعضای خانواده‌ی خواهر برادر، عمو یا خاله‌ی والدین نیست، بلکه ضمن تایید این احتمال، می‌توان بی‌توجهی‌ها و ساده‌انگاری‌ها را نیز علت مهمی دانست. خانواده‌ای که نسبت به شکل پوشش خود یا فرزندانشان توجه کافی ندارند و یا اهمیت تنها

نماندن دختران و پسران نوجوان در محیط‌های بسته را جدی نمی‌پندارند می‌توانند مسائلی را ایجاد کنند که هیچ وقت انتظارش را نمی‌کشیدیم!

می‌توان گفت اصل «همراهی با پدر و مادر در ماندن یا نماندن بیرون از خانه» از موضوعاتی است که زیر مجموعه‌ی آموزش‌های مستقیم در بحث «تربیت جنسی» قرار می‌گیرد. آموزش در تمام مراحل سنی باید صورت بگیرد و به سن خاصی خلاصه نمی‌شود. از دوران پیش از دبستان و دبستان آغاز و در دوران بلوغ و جوانی تکمیل می‌گردد؛ البته شکل و عمق آن در هر دوره متفاوت است.

تربیت جنسی در هر سنی با در نظر گرفتن درک و فهم فرزند در آن سن و هم‌چنین ویژگی‌های روحی‌اش انجام می‌پذیرد، اما همیشه باید مراقب بود تا از بیداری زوهورنگام میل جنسی پیشگیری شود که البته بی‌توجهی در موضوع مطرح شده در این سخن حداقل آسیب‌ش آن است که این بیداری را تسریع می‌نماید!^۱

^۱ - به قلم سیدمحمد خردمند